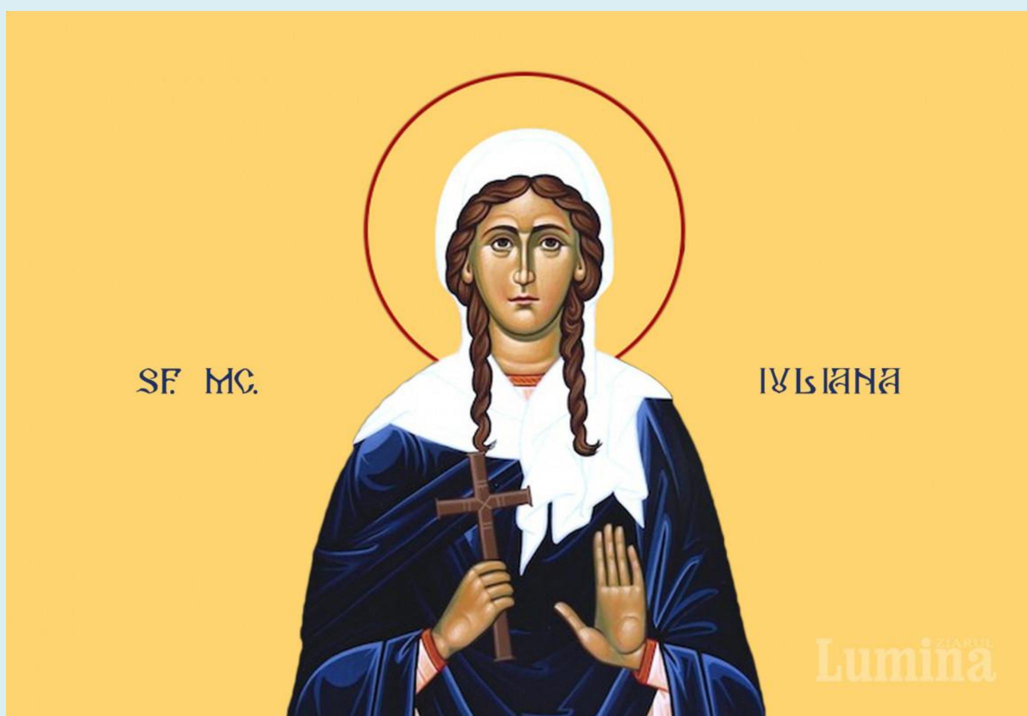
Canon de rugăciune către Sfânta muceniţă Iuliana din Nicomidia
(s.v. 21 decembrie / s.n. 3 ianuarie)

Sfânta muceniță Iuliana din Nicomidia (s.v. 21 decembrie / s.n. 3 ianuarie):

https://www.academia.edu/44772843/Sf%C3%A2nta_muceni%C8%9B%C4%83_Iuliana_din_Nicomidia_21_decembrie_

https://archive.org/details/sf.-iuliana

https://www.slideshare.net/steaemy1/sf-iuliana

***

Materiale despre Sfânta muceniță Iuliana din Nicomidia:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-muc-Iuliana-(21-dec-)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Iuliana+Nicomidia

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Iuliana+din+Nicomidia

&&&

Troparul Sfintei muceniţe Iuliana din Nicomidia, glasul al 4-lea: Mieluşeaua Ta, Iisuse, Iuliana, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, te iubesc și pe Tine căutându-Te mă chinuiesc și împreună mă răstignesc și împreună mă îngrop cu Botezul Tău; și pătimesc pentru Tine, ca să împărățesc întru Tine; și mor pentru tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primește-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ție. Pentru rugăciunile ei, ca un Milostiv, mântuiește sufletele noastre.

Cântarea 1, glasul al 4-lea

Irmos: Adâncul Mării Roşii, cu urme neudate, pedestru trecându-I Israel cel de de mult, cu mâinile lui Moise în chipul Crucii, puterea lui Amalec în pustie a biruit.

Stih: ***Sfântă muceniţă Iuliana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Strălucind minunat cu luminile muceniciei, dănţuieşti cu sfinţenie împrejurul lui Dumnezeu, îndumnezeindu-te, prea lăudată şi cu rugăciunile tale dai luminare celor ce te laudă pe tine.

Stih: ***Sfântă muceniţă Iuliana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Rănită fiind de dragostea cea prea dulce a lui Hristos, prea lăudată şi părăsind dezmierdările trupeşti şi pe logodnicul cel muritor, te-ai logodit cu Cel ce te-a făcut pe tine fecioară curată şi nevinovată.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Luminându-ţi cugetul cu podoabe strălucite, Ziditorul tuturor şi Dumnezeu te-a învrednicit pe tine de cămările cereşti, ca o fecioară dănţuind, muceniţă, de Dumnezeu înţelepţită.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fecioara vine să nască în peşteră pe Ziditorul firii, care mai presus de fire a luat dintr-însa Trup după Ipostas, în chip de negrăit, ca să îndumnezeiască omenirea.

Cântarea a 3-a

Irmos: Se veseleşte de Tine...

Stih: ***Sfântă muceniţă Iuliana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făcutu-ţi-ai sufletul biserică prea sfântă lui Dumnezeu, stăruind totdeauna în dumnezeieştile biserici cu laude şi rugăciuni.

Stih: ***Sfântă muceniţă Iuliana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dorind a dobândi daruri mari, prea cinstită, ai suferit durerile trupului ca într-un trup străin.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu picăturile sângiurilor tale ai stins focul închinării la idoli şi cugetele credincioşilor le-ai adăpat, Sfântă muceniţă Iuliana.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca să izbăvească pe oameni, Cel Milostiv Se naşte din Preacurata în Betleem, primind înfăşare ca un Prunc.

Irmosul: Se veseleşte de Tine Biserica Ta, Hristoase, strigând: Tu eşti Puterea şi Scăparea şi Întărirea mea, Doamne.

Cântarea a 4-a

Irmos: Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica, pe Tine, Soarele dreptăţii, a stat întru a sa rânduială, precum se cuvine, strigând: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfântă muceniţă Iuliana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Având înţelegerea îndreptată către Domnul tuturor, nicidecum nu ai ţinut seamă de trupul tău întins şi cumplit bătut, Sfântă Iuliana, frumoasă fecioară.

Stih: ***Sfântă muceniţă Iuliana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Biruit-a dragostea Stăpânului întunecările trupului, prea lăudată muceniţă. Pentru aceasta ai defăimat şi averea şi logodnicul şi chinurile cele de multe feluri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe tine, mieluşeaua cea nespurcată, sfâşiindu-te vrăjmaşii cu chinurile, ca nişte lupi, muceniţă, te-au făcut dumnezeiască jertfă şi junghiere fără de prihană, întreagă, lui Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Văzându-şi Născătoarea de Dumnezeu fecioria pecetluită după naştere, cuprinsă de uimire, striga: cum Te voi înfăşa, acum, Fiule, pe Tine, care înfeşi marea cu îngrădire de nisip!

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, Lumina mea în lume ai venit, Lumina cea sfântă, care întorci din întunericul necunoştinţei, pe cei ce Te laudă pe Tine cu credinţă.

Stih: ***Sfântă muceniţă Iuliana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Uscat-ai, muceniţă, pârâul păgâneştii necunoştinţe de Dumnezeu cu curgerile sângiurilor, care s-au vărsat pe nedrept şi au stins focul înşelăciunii.

Stih: ***Sfântă muceniţă Iuliana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În întregime te-ai adus pe tine lui Dumnezeu, făcând mai luminată nevinovăţia fecioriei, cu roşeala sângiurilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

De frumuseţea Ta, o, Stăpâne, fiind rănit sufletul fecioarei, a trecut cu vederea cele văzute, strălucind cu frumuseţile pătimirii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Minune nouă! Fecioara cea curată vine în peştera Betleemului, să nască pe Dumnezeu care S-a făcut Om.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas...

Stih: ***Sfântă muceniţă Iuliana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind rănită de Dragostea cea dumnezeiască, strigai: mă grăbesc să-L ajung pe Hristos, podoaba cea prea frumoasă; pentru aceea rabd chinurile cu cugetul neabătut, veselindu-mă.

Stih: ***Sfântă muceniţă Iuliana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prigonitorul cel viclean poruncea să fie întinsă fără milă şi cu drugi să fie sfărâmată mieluşeaua Domnului, care avea mintea aţintită către Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Alergat-ai către Hristos, Soarele cel neapus şi cu strălucirile Lui ţi-ai luminat sufletul şi inima, de Dumnezeu înţelepţită şi te-ai mutat la Lumina cea veşnică.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cel ce a înfăşat marea cu negură, Ziditorul, de voie Se naşte din tânăra Fecioară şi primeşte înfăşare de Prunc, Cel ce izbăveşte lumea.

Irmosul: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă, Doamne, strigă Biserica către Tine, curăţindu-se de sângele demonilor, cu Sângele cel curs, prin milostivire, din coasta Ta.

Condac, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Cu frumuseţile fecioriei împodobindu-te, fecioară şi cu cununa mucenciei acum încununându-te, Sfântă muceniţă Iuliana, dăruieşti tămăduiri celor ce sunt în nevoi şi boli şi izbăvire celor ce se apropie de racla ta, din care Hristos, izvorăşte dumnezeiesc dar şi Viaţa cea veşnică.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii lui Avraam oarecând în Babilon, văpaia cuptorului au călcat, cu laudă strigând: Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfântă muceniţă Iuliana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fără de milă judecătorul cel nemilostiv te aruncă, muceniţă, în cazanul cel înfierbântat; iar Domnul, prin Înger, nevătămată te păzeşte pe tine, care L-ai cinstit pe Dânsul.

Stih: ***Sfântă muceniţă Iuliana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Neînfricoşându-te şi mai vârtos cu îndrăzneală bărbătească încingându-te, prea cinstită muceniţă, intri în foc, simţind răcoreală şi strigând: Binecuvântat eşti în Biserica slavei Tale, Doamne!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Tu ai adus Mirelui ca pe o zestre adunarea şi poporul cel ce a crezut în el, risipind negura înşelăciunii, cu facerile tale de minuni cele strălucitoare.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Bucură-te, încăpere a Celui Neîncăput, Maică Fecioară; că vii să naşti, cu Trup în peşteră, prea curată, pe Cel ce îndreptează zidirea mâinilor Sale.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi...

Stih: ***Sfântă muceniţă Iuliana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Avându-ţi ochiul şi mintea ridicate în sus către Dumnezeul Puterilor, cel ce poate a mântui, cu dumnezeiescul har al Duhului, ai stins fierbinţeala cazanelor, Sfântă muceniţă Iuliana, strigând cu credinţă cântarea tinerilor: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Stih: ***Sfântă muceniţă Iuliana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cugetătorii deşertăciunii, cei vrednici de foc, ascultând cuvintele tiranului păgân, de vie te-au aruncat în foc, muceniţă; dar fiind răcorită de dragostea Mirelui şi cinstindu-L pe El, focul nu te-a ars, cugetătoare de Dumnezeu, Sfântă Iuliana.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Stătut-ai înaintea divanului propovăduind pe Hristos, Dumnezeul cel nemuritor, care a răbdat Răstignire şi a omorât rătăcirea şi a dat viaţă nemuritoare credincioşilor, celor ce strigă: toate lucrurile lăudaţi pe Domnul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Domnul, care şi-a pus scaunul Său pe nori, pe nor vine să Se nască nouă din Fecioară, ca să risipească norii cei întunecaţi ai păcatului din sufletele noastre, ale celor ce strigăm Lui: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Mâinile întinzându-şi Daniel, gurile leilor cele deschise, în groapă le-a încleştat; şi tinerii cei iubitori de cucernicie au stins puterea focului, încingându-se cu fapta bună şi strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul!

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, Piatra cea...

Stih: ***Sfântă muceniţă Iuliana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De luptele cele pentru credinţă ale muceniţei Iuliana, purtătoarea de biruinţă, s-au mirat îngerii, în ce chip cu firea femeiască a ruşinat pe cel ce a omorât pe strămoaşa ei în Rai.

Stih: ***Sfântă muceniţă Iuliana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca o prea frumoasă purtătoare de biruinţă şi îndemânatică fecioară, ai primit după Lege cununa dreptăţii; căci ai călcat în picioare cu trupul pe cel fără de trup şi purtătoare de biruinţă te-ai arătat.

Stih: ***Sfântă muceniţă Iuliana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe tine, rândunica cea înţelegătoare, turtureaua cea nestricată şi porumbiţa cea cu aripi aurite cu mucenicia, care ai zburat către Dumnezeu şi te-ai odihnit, te cinstim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Înflorit-ai ca un crin în văile muceniciei, Sfântă Iuliana, purtătoare de biruinţă; şi purtând fecioria ca un trandafir cu plăcut miros, te-ai făcut dumnezeiască mireasmă Mirelui tău celui înţelegător.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Purtând pe Cel ce pe toate le poartă, Fecioară, vii la Betleem să naşti şi să culci în iesle, ca pe un Prunc, pe Cel ce lucrează, cu răbdare, chemarea din nou a muritorilor.

Irmosul: Hristos, Piatra cea netăiată de mână, cea din capul unghiului, din tine, Fecioară, muntele cel netăiat, S-a tăiat, adunând firile cele osebite; pentru aceasta veselindu-ne, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Sedelna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Fiind înfrumuseţată cu fapte bune de la Dumnezeu date şi împodobită cu florile cinstitei mucenicii, te-ai arătat toată frumoasă şi fără de prihană, cinstită. Pentru aceasta Domnul a iubit acum frumuseţea ta şi te-a dus în Cămara de mire cea prea luminoasă, în care dănţuieşti, Sfântă muceniţă Iuliana, împreună cu toţi mucenicii, slăvind pe Hristos.

****

Nicomidia, prea mărita cetate a Bitiniei, se îndeletnicea foarte mult întru slujirea idolilor, pe vremea când domnea Diocleţian la apus şi Maximian la răsărit, amândoi împăraţi păgâni. În acea cetate era atunci un om bogat şi cinstit, cu numele African, care foarte mult se ţinea de păgânătatea elinească. Acesta avea o fiică, cu numele Iuliana, care, după ce a început a veni în vârstă, a înflori cu frumuseţea şi a-şi arăta înţelepciunea şi obiceiurile cele bune, a logodit-o cu un oarecare din suita împărătească, cu numele Elevsie. Dar a amânat nunta, până la vremea aceea când ar fi mai bine a se face.

În acea vreme, fecioara auzind propovăduirea Evangheliei pentru Hristos, a cre-zut în taină, pentru că văzând cerul şi pământul, marea şi focul, căuta pe Cel ce le-a zidit şi din zidiri s-a învăţat a cunoaşte pe Ziditorul, precum grăieşte Sfântul Pavel: Cele nevăzute ale Lui de la zidirea lumii, din făpturi sunt văzute. Deci grăia întru sine fecioară, cea cu bună cunoştinţă, unul este Dumnezeu cel ade-vărat, Căruia, se

cuvine a ne închina, iar idolii, cei fără suflet nu sunt dumnezei, ci locaşuri drăceşti. Ea se nevoia în rugăciuni şi în citirea dumnezeieştii Scripturi, învăţând legea Domnului, ziua şi noaptea, în taină de tatăl său, care era mare prieten al păgânilor şi vrăjmaş al creştinilor.

Iar mama ei, deşi era elină, nu se îngreţoşa de dreapta credinţă creştinească, însă de amândouă nu ţinea seama, căci nici nu slujea idolilor cu osârdie, nici nu cinstea pe Hristos cu bună credinţă şi nici nu ţinea seama ce credinţă are fiica ei. De aceea, cu greu putea fericita fecioară a tăinui de tatăl său credinţa cea întru Hristos şi a se îndeletnici în rugăciuni şi în citiri, mai ales ca maica ei nu lua seama de aceea.

Având inima sa plină de dragostea lui Dumnezeu şi întărită întru bună credinţă, se gândea cum ar putea să scape de logodnicul ei şi să se dezlege de însoţirea nunţii cu păgânul, apoi să-şi păzească fecioria curată de către închinătorul de idoli şi să-şi ferească trupul neatins de sluga diavolului.

Deci, venind vremea nunţii, a trimis Iuliana la Elevsie, logodnicul său, zicând: ***"Nu te pregăti în zadar de nuntă căci să ştii că nu voi merge după tine, de nu te vei face mai întâi eparh laturii acesteia".*** Aceasta a făcut-o sfânta, crezând că este cu neputinţă lui Elevsie a câştiga dregătoria eparhiei şi, cu acea pricină, va scăpa de însoţirea lui.

Iar Elevsie, robit fiind de dragostea ei, a început în tot chipul a se îngriji de dregătoria eparhiei, pe de o parte prin rugăminţile cele cu sârguinţă, iar pe de alta prin daruri mari şi prin mijlocitori foarte puternici.

Cerând la împăratul Maximian ca să-l cinstească cu acea dregătorie, abia după multă vreme şi după multă bogăţie a dobândit ceea ce dorea, ajutându-i diavolul. Pentru că diavolul, vrând să risipească gândul cel bun al fecioarei a ajutat lui Elevsie, care, făcându-se eparh, îndată a trimis la logodnica sa, zicând: "Bucură-te, Iuliano, că mă ai pe mine mirele tău, luminat cu slavă, căci, iată, sunt eparh; deci, fii gata de nuntă".

Iuliana, văzând că n-a reuşit cu acel meşteşug a scăpa din cursa lui, a descoperit ceea ce de mult tăinuia în inima sa, răspunzându-i: ***"Bine este a te învrednici de a fi eparh, dar de nu te vei închina Dumnezeului meu şi de nu vei sluji Domnului Iisus Hristos, Căruia şi eu Îi slujesc, apoi caută-ţi altă soţie, pentru că eu nu voiesc să am bărbat necredincios".***

Acestea auzindu-le Elevsie, s-a mirat de schimbarea logodnicei sale şi s-a mâniat foarte. Deci, chemând pe tatăl ei, African, l-a întrebat: "Pentru ce fata ta se leapădă de zeii noştri şi pe mine mă urăşte?" Şi i-a spus lui toate cuvintele ei, pe care i le aduseseră trimişii.

African, auzind acestea şi minunându-se de lucrul cel neaşteptat, nu cu mai puţină mânie decât eparhul, s-a aprins asupra Iulianei, fiind asemenea mare râvnitor pentru necuraţii zei.

Deci, întorcându-se îndată la casa sa, mai întâi cu blândeţe şi părinteşte a început a întreba pe fiica sa: "Spune-mi, fiica mea iubită şi lumina ochilor mei cea dulce, pentru care pricină te lepezi de nuntă şi te întorci de către eparh?"

Ea, nerăbdând a auzi numele lui, a răspuns: ***"Lasă, tată, căci mă jur pe nădejdea mea, pe Domnul meu Iisus Hristos, că de nu va primi Elevsie mai înainte credinţa mea, nu va fi părtaş nunţii mele. Căci ce este aceasta a fi cu trupul uniţi, iar cu duhul despărţiţi şi a fi vrăjmaşi unul cu altul?"***

Tatăl său, umplându-se de nesuferită mânie, a zis: "Oare ai nebunit, ticăloaso şi voieşti să fii muncită?"

Fecioara a răspuns: "Munci voiesc pentru Hristos".

Tatăl său a zis: "Mă jur pe marii zei, Apolon şi Artemida, că fiarelor şi câinilor voi da trupul tău spre mâncare".

Iar sfânta a răspuns: ***"Dar pentru ce zăboveşti? Să vină câinii, să vină fiarele şi mai multe chinuri de se poate să-mi fie, pentru că mă voi bucura, murind pentru Hristos şi primind de la El mari răsplătiri".***
Apoi iarăşi tatăl său, voind s-o vâneze, cu meşteşug a lăsat mânia şi, cu dragoste, vorbea către dânsa, rugând-o şi sfătuind-o ca să nu-i fie neascultătoare.

Iar ea, fiind plină de nădejdea cea bună, cu glas tare zicea: "Oare şi tu eşti asemenea zeilor tăi celor surzi, urechi având şi neauzind? Nu ţi-am spus acestea mai înainte cu jurământ, că nu voi avea parte cu Elevsie, dacă nu se va îndupleca mai întâi să se închine Hristosului meu?"

Tatăl său, auzind acestea, a închis-o într-o cămară. Apoi iarăşi a scos-o şi se nevoia cu cuvinte bune, cu momeli, cu lacrimi fierbinţi, a întoarce pe sfântă către cinstirea zeilor şi către dragostea lui Elevsie.

Iar fecioara cea plină de bărbăţie, iarăşi a strigat: ***"Nu voi jertfi zeilor, nu mă voi închina ciopliţilor, nu voi iubi pe păgânul Elevsie! Lui Hristos unuia mă închin, pe Hristos cinstesc, pe Hristos iubesc!"***

Atunci tatăl său, mâniindu-se, a apucat-o şi a bătut-o fără cruţare, aruncând-o la pământ, trăgând-o de păr şi călcând-o cu picioarele, fiind nu ca un tată, ci ca un muncitor, nearătând deloc milostivire părintească şi uitând dragostea cea firească de tată, în cumplita sa iuţime şi mânie. Deci, a bătut-o până a obosit el, iar fericita fecioară a rămas de abia vie. După aceasta a trimis-o la Elevsie eparhul, logodnicul ei, spunându-i să facă ce vrea cu dânsa.

Iar el, fiind trecut cu vederea de dânsa, o! cât se iuţea, suflând de mânie şi scrâşnind cu dinţii asupra ei şi nu puţină ocară socotea aceea, fiindcă s-a scârbit de dânsul şi s-a lepădat de dragostea lui. Apoi se bucura foarte că a căzut în mâinile lui şi a dobândit stăpânire asupra ei. Deci îndată a gândit să o judece, fiind eparh, pentru că nu cinsteşte pe zei, iar cu fapta răzbunându-se pe ea căci nu-l voieşte. Şezând la judecată, a poruncit să aducă la întrebare pe mieluşeaua lui Hristos. Când s-a adus sfânta fecioară Iuliana la judecată înaintea lui Elevsie, logodnicul său, cu frumuseţea ei strălucea ca o rază de soare şi toţi, întorcându-şi ochii spre dânsa, s-au minunat de bună cuviinţa chipului ei.

Atunci Elevsie, căutând spre dânsa, s-a îmblânzit şi mânia lui, în dragoste s-a prefăcut. La început nu putea să zică către dânsa nici un cuvânt aspru, ci cu pace şi cu dragoste vorbea, legat fiind de frumuseţea ei fecioarească. Deci a zis: "Crede-mă, o, prea frumoasă fecioară, că de mă vei alege pe mine, ca să-ţi fiu bărbat, te vei izbăvi de toate muncile cele grele care au să ţi se întâmple, chiar de nu vei aduce jertfă zeilor, căci nu te voi sili, decât numai să voieşti nuntă".

La acestea mireasa lui Hristos a răspuns: "Nici un cuvânt, nici o muncă, nici însăşi moartea nu mă va îndupleca să mă însoţesc cu tine, până nu te vei face creştin şi nu vei primi Sfântul Botez."

Zis-a Elevsie: "Şi aceasta aş fi făcut-o, o, prea iubito, de nu m-aş fi temut de mânia cea împărătească; căci de va afla împăratul, nu numai această dregătorie mare, ci împreună cu dregătoria îmi va lua şi viaţa".

Sfântă a zis: "Dacă tu astfel te temi de împăratul cel muritor şi vremelnic, care numai peste trup are stăpânire, iar nu şi peste suflet, apoi eu, având Împărat fără de moarte, care stăpâneşte peste toţi împăraţii şi peste toată suflarea şi sufletul omenesc, nu mă voi teme? Şi cum mă voi uni cu vrăjmaşul Lui, prin

legătura însoţirii? Dacă cineva din robii tăi s-ar fi însoţit cu vrăjmaşul tău, oare ai fi binevoit la aceasta? Oare nu te-ai fi mâniat asupra robului tău? Deci nu te înşela, nici nădăjdui, că mă vei îndupleca cu cuvinte dulci. Apoi, de voieşti, apropie-te şi tu de Dumnezeul meu, iar de nu, omoară-mă, în foc aruncă-mă, cu bătăi mă răneşte, fiarelor mă dă şi oricare munci voieşti, pune-le asupra mea, dar eu ţie nu mă voi supune. Căci tu îmi eşti urât şi însoţirea ta îmi este ca o împrietenire cu dracii, iar nunta ta ca o groapă întunecoasă, pusă înaintea ochilor mei!"

Auzind acestea, Elevsie, îndată i s-a adăugat peste focul dragostei, focul mâniei şi-i ardea faţa ca focul. Căci astfel este dragostea, când este trecută cu vederea şi nebăgată în seamă. Deci, a poruncit să o dezbrace şi s-o întindă în patru părţi, legând-o cu frânghii de mâini şi de picioare şi s-o bată cu vine uscate şi cu vergi, foarte tare. Şi a fost bătută sfânta de şase ostaşi multă vreme, până când au ostenit. Iar ea, deşi era cu firea vas neputincios, răbda cu bărbăţie.

Şi, poruncind eparhul ostaşilor să înceteze a o mai bate, a zis către ea: "Iată, o! Iuliano, acestea sunt începuturile muncilor tale şi încă fără de asemănare mai mari chinuri te aşteaptă, de nu vei aduce jertfă marei Artemida".
Iar muceniţa, mai cu înlesnire răbda bătăile cele date de ei, decât a auzi pe Elevsie grăindu-i şi aşteptând încă a o îndupleca către voia sa.

Apoi a răspuns: "O, cu adevărat nebun şi fără de minte, pentru ce nu mă munceşti mai mult, ce aştepţi încă? Căci mai gata sunt eu a răbda munci, decât tu a mă munci".

Atunci, sfântă a fost spânzurată de părul capului şi a stat astfel o parte din zi, încât şi pielea capului şi faţa ei s-au ridicat în sus de la locul lor, iar sprâncenele s-au ridicat mai sus decât fruntea.
Iar Elevsie, din dragostea ce o avea către dânsa, având încă nădejde, o sfătuia cu cuvinte bune ca să se cruţe. Deci, zicându-i multe cuvinte momitoare şi rugătoare, văzând că nu sporeşte nimic, mai mult s-a mâniat şi a poruncit să-i ardă coastele cu ţepuşe de fier înroşite, apoi să-i ardă subţiorile şi mijlocul şalelor. După aceea, coborând-o de la locul de muncă, i-au legat mâinile înapoi şi cu un fier ascuţit au străpuns mijlocul ei, apoi, abia vie fiind, au aruncat-o în temniţă.

Zăcând sfânta, aruncată în temniţă pe pământ, strigă către Dumnezeu: "Doamne, Dumnezeul meu, Atotputernice, Cel ce eşti nebiruit în putere şi tare întru lucruri, ia de la mine necazurile acestea şi mă izbăveşte de durerile care m-au cuprins, precum pe Daniil de la lei, pe Tecla din foc şi de la fiare. Tatăl meu

şi maica mea m-au lăsat, iar Tu, Doamne, nu Te depărta de la mine, ci precum ai păzit odată pe Israel, care fugea prin mare, iar pe vrăjmaşii lui i-ai înecat, astfel şi pe mine acum mă păzeşte. Iar pe Elevsie, care a ridicat război asupra mea şi împreună cu el şi pe satana, care se sârguieşte să-mi facă împiedicare, sfărâmă-i, Împărate nebiruit".

Astfel grăind sfânta către Dumnezeu şi încă rugăciunea fiind în gura ei, vrăj-maşul cel nevăzut, prefăcându-se în înger luminat, a venit la dânsa şi a zis: "O, Iuliano rabzi munci grele, dar încă mai grele şi mai multe şi cu adevărat nesuferite ţi-a gătit Elevsie, iar tu, când vei fi scoasă, jertfeşte îndată, pentru că nu poţi mai mult să rabzi cumplitele munci".

Atunci sfânta l-a întrebat: "Cine eşti tu?"

Iar diavolul i-a răspuns: "Îngerul lui Dumnezeu sunt şi de vreme ce mult se îngrijeşte de tine Dumnezeu, de aceea m-a trimis la tine, voind să te supui eparhului şi să nu piară trupul tău cel sfărâmat cu multe munci, căci mult îndurat este Domnul şi-ţi va ierta aceea pentru neputinţa trupului tău rănit".

Acestea auzind, muceniţa s-a înspăimântat şi s-a tulburat, căci vedea pe cel ce se arătase, cu chipul de înger, dar cu sfatul fiindu-i vrăjmaş. Apoi, suspinând din adâncul inimii şi umplându-i-se ochii de lacrimi, a zis: ***"Doamne, Dumnezeul meu, Ziditorule al tuturor, pe care Te laudă puterile cereşti şi de care se cutremură mulţimea dracilor, nu mă trece cu vederea pe mine, care pătimesc pentru Tine, ca nu cumva în loc de dulceaţă, să-mi dea mie amărăciune vrăjmaşul meu, ci arată-mi cine este acesta care grăieşte acum? Cine este cel ce zice că este robul Tău?"*** Aşa a strigat sfânta şi îndată a fost auzită.

Căci a venit din cer glas, zicând: "Îndrăzneşte, Iuliano, Eu sunt cu tine, iar pe cel ce a venit la tine, prinde-l că ţi-am dat stăpânire şi putere asupra lui şi de la el însuşi te înştiinţează cine este şi pentru ce a venit la tine". Astfel glasul a urmat rugăciunii, iar glasului, minunea, pentru că îndată s-au dezlegat legăturile şi a căzut lanţul de pe coapsele ei. Apoi s-a sculat sfânta de la pământ sănătoasă şi tare cu trupul.

Iar diavolul stătea nemişcat, fiind ţinut cu puterea lui Dumnezeu, legat fiind cu legături nevăzute. Şi l-a apucat muceniţa ca pe un rob netrebnic şi l-a întrebat ca la o judecată cine este, de unde şi de cine este trimis?

Iar el, deşi plin de minciuni, însă fiind silit de puterea Ziditorului tuturor care îl muncea pe el, chiar nevrând, a început a spune adevărul: "Eu sunt un diavol din

domnii cei mai dintâi ai întunericului, trimis de tatăl meu satana ca să te ispitesc şi să te înşel pe tine. Pentru că mare rană am primit prin rugăciunile tale de la întreaga înţelepciune feciorească şi de la răbdarea ta cea bărbătească. Eu sunt acela care, odată cu pierzarea, am sfătuit pe Eva în Rai ca să calce porunca lui Dumnezeu. Eu am îndemnat pe Cain să ucidă pe fratele său Abel. Eu am învăţat pe Nabucodonosor să pună chipul cel de aur în câmpul Deira. Eu sunt acela care am înşelat pe evrei ca să se închine idolilor. Eu l-am înnebunit pe înţeleptul Solomon, făcându-l iubitor de femei. Eu am sfătuit pe Irod spre uciderea pruncilor şi pe Iuda la vânzarea Învăţătorului său, apoi şi pe el la spânzurare. Eu am ridicat pe evrei ca să-l ucidă pe Stefan cu pietre şi pe Neron să spânzure pe Petru cu capul în jos, iar pe Pavel să-l taie cu sabia".

Auzind acestea, Sfânta Iuliana a făcut altă minune, căci alte legături şi bătăi a pus asupra lui, afară de acele nevăzute cu care diavolul se legase de la Dumnezeu şi, el fiind legat, ea îl bătea. Şi, o, minune, ca pe duhul cel fără de trup şi nematerial, a putut sfânta a-l lega cu legături materiale şi a-l bate. Căci puterea lui Dumnezeu, care îl ţinea cu legături nescăpate şi cu nemincinoase răni îl muncea, l-a dat nevăzut în stăpânirea iubitei Sale mirese. Iar diavolul răbda dureri din mâinile cele fecioreşti, ca şi din mâinile lui Dumnezeu, pentru că cu biciul material i se dădeau răni nemateriale, adică din acelea cu care se munceşte de la Dumnezeu neamul diavolesc.

Atunci diavolul a început a striga: "Vai, mie, ce voi face acum şi cum voi scăpa? Pe mulţi am înşelat şi i-am aruncat în nevoi, iar acum singur înşelându-mă, am căzut în nevoie. Pe mulţi i-am înfăşurat cu legături şi cu răni, iar acum sunt singur legat şi cu bătăi rănit de mâinile fecioreşti. Pe mulţi i-am robit mie, iar acum singur sunt ţinut, ca un rob şi ca un prădat. O, tatăl meu satana, pentru ce m-ai trimis aici, cum n-ai ştiut ce mi se va întâmpla? Cum n-ai ştiut că nimic nu este mai puternic decât fecioria şi nimic nu este mai tare decât rugăciunile cele muceniceşti?"

Astfel Sfânta Iuliana, muncind pe diavol toată noaptea, dimineaţa eparhul a poruncit s-o scoată din temniţă, dacă este vie.

Venind sfânta şi trăgând după sine pe diavol, l-a aruncat la un loc de gunoaie ce s-a întâmplat în cale, apoi a venit înaintea lui Elevsie, strălucind cu frumuseţea feţei şi cu podoaba cea dintâi, fiind cu tot trupul sănătoasă, ca şi cum n-ar fi primit nici o muncă.

Muncitorul minunându-se, a zis către dânsa: "Spune-mi, Iuliano, când şi cum ai învăţat această vrăjitorie şi cu ce meşteşug te-ai tămăduit aşa degrabă de răni, încât nimic nu se mai afla pe tine?"

Sfânta a răspuns: "Nu este în mine nici un meşteşug vrăjitoresc, ci puterea cea dumnezeiască negrăită şi atotputernică m-a tămăduit, care nu numai pe tine, ci şi pe tatăl tău satana l-a umplut de ruşine. Pe mine m-a făcut mai puternică decât voi amândoi, că şi tu şi domnul tău, diavolul, sunteţi sub picioarele mele, pentru că am legat pe stăpânul tău, căruia îi slujeşti şi muncile tale în nimic le-am socotit. Astfel, Hristosul meu a sfărâmat aici puterea voastră, iar acolo, ţie şi tatălui tău şi slujitorilor voştri, v-a gătit focul cel veşnic, tartarul cel înfricoşat, întunericul cel dinafară şi viermii cei neadormiţi, pe care munci le vei moşteni degrabă".

Tiranul, auzind din gura sfintei despre focul cel veşnic, îndată a poruncit să gătească un foc mare şi a ars un cuptor, unde a aruncat pe sfântă. Ea, stând în văpaia focului nevătămată, se ruga către Domnul său cu lacrimi şi acele puţine lacrimi s-au făcut ca două râuri mari, care au stins tot focul.

Atunci poporul Nicomidiei a fost cuprins de mare spaimă şi a crezut în Hristos, ca la cinci sute de bărbaţi, iar femei o sută treizeci. Aceştia toţi au strigat: "Unul este Dumnezeu, unul este Acela pe care Îl proslăveşte muceniţa Iuliana şi noi credem într-însul, iar de închinarea idolilor cea elinească ne lepădăm. Suntem creştini, să vină peste noi sabia, focul şi orice fel de moarte cumplită, suntem gata împreună cu Iuliana a muri pentru unul adevăratul Dumnezeu".

Zicând ei aceasta cu mare glas, îndată a poruncit eparhul să scoată ostaşii înarmaţi şi pe toţi cei ce au crezut, despărţindu-i din priveliște, să-i taie până la unul. Şi aşa s-a făcut. Apoi toţi cu bucurie îşi plecau grumajii sub sabie şi mureau pentru Hristos, botezându-se în sângele lor.

Muncitorul, cu neîmblânzită mânie, tulburându-se, a poruncit să arunce pe sfânta, goală, într-o căldare plină cu plumb topit şi s-o fiarbă mult timp, ca pe nişte bucate. Dar sfintei i s-a făcut căldarea aceea ca o baie caldă, după multe osteneli, nevătămând deloc trupul ei cel curat, decât numai a o spăla ca o baie minunată, căci s-a pogorât la dânsa îngerul Domnului şi a păzit-o nevătămată. Iar focul s-a pornit asupra celor ce stau împrejur şi a făcut ceea ce altădată a făcut cuptorul haldeilor, căci pe toţi câţi i-a ajuns, i-a făcut cenuşă. Apoi şi căldarea s-a sfărâmat şi a ieşit muceniţa întreagă, iar poporul, înspăimântându-se, o înconjură ca pe o zidire înaltă căci sfânta era cu statul mai înaltă decât toţi.

Văzând muncitorul toate acestea şi pe schingiuitorii săi mistuiţi de foc, s-a îndrăcit de mânie şi nu se pricepea ce va face mai mult, căci acum slăbiseră toate chinurile lui. Deci, fiind ruşinat şi batjocorit de o fecioară, a început a-şi smulge părul, a-şi zgâria faţa, a-şi rupe hainele de pe dânsul şi a vorbi multe hule şi cuvinte dosăditoare asupra zeilor săi, căci slujind lor, n-a putut să biruiască pe o fecioară. Apoi a osândit pe Sfânta muceniţă Iuliana la tăiere de sabie.

Şi a venit iarăşi diavolul acela care fusese prins şi bătut de sfânta muceniţă în temniţă, dar stătea departe - că încă se temea şi pomenea bătăile - şi ca un om se bucură pentru osândirea ei la moarte. Apoi îndemna pe gealaţi s-o ia mai degrabă şi s-o omoare. Sfânta fecioară, când s-a uitat asupra lui cu ochi groa-znici, îndată diavolul a tremurat şi a strigat: "Vai, mie, ca iarăşi vrea să mă apuce în mâinile sale această nemilostiv!"

Zicând acestea înaintea tuturor, a pierit dinaintea lor, iar ostaşii, luând pe muceniţă, au dus-o la locul de ucidere.

Sfânta mergea ca şi cum ar merge la o nuntă şi se grăbea, bucurându-se şi veselindu-se. Apoi, rugându-se, şi-a plecat sub sabie sfântul său cap şi a fost tăiat, unindu-se cu iubitul său Mire, Hristos Domnul, pentru care a pătimit cu osârdie.

Iar o femeie oarecare, romană, cu numele Sofia, venind atunci în Nicomidia pentru o trebuinţă oarecare şi întorcându-se înapoi la Roma, a luat cu dânsa trupul

muceniţei lui Hristos, Iuliana şi ducându-l în casa sa, după o vreme a zidit o biserică frumoasă în numele ei, precum se cuvenea muceniţei şi a pus într-însa sfintele ei moaşte cu mare slavă.

Iar pe Elevsie degrabă l-a ajuns pedeapsa lui Dumnezeu, căci el, plutind pe mare, s-a ridicat o furtună care a spart corabia şi s-au înecat cei ce erau în corabie. Elevsie, spre mai mare pedeapsă, s-a izbăvit de înecare şi a fost aruncat într-un ostrov, unde a fost mâncat de fiare, pierind ticălosul păgân şi primind vrednica răsplată pentru faptele sale, pentru uciderea nevinovată a Sfintei fecioare Iuliana.

Astfel a fost dragostea ei cea către Hristos, astfel a fost sfârşitul pătimirii ei. A fost logodită cu Elevsie în al nouălea an de la naşterea sa, iar în al optsprezecelea cu sângele său s-a făcut mireasă lui Hristos, a Mirelui celui fără de moarte, punându-şi pentru El sufletul său. Acum se veseleşte în cămările cele cereşti cu Hristos, Domnul cel lăudat de toată zidirea în vecii vecilor. Amin.

(Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfintei muceniţe Iuliana fecioară şi a celor împreună cu dânsa)